ΙΙΙ. Ε Φ Α Ρ Μ Ο Γ Η.

1. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ζωῆς Του, ὁ Κύριος μᾶς ἤνοιξε τὸν δρόμο, τὸν ὑπέροχο καὶ σωτήριο δρόμο τῆς ἀγάπης, «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρου β΄, 21). Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς, παιδιά, θὰ βαδίσωμε ἐπάνω στὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου; Π ῶ ς θ ὰ μ ι μ η θ ο ῦ μ ε τ ὸ ν Χ ρ ι σ τ ὸ σ τ ὴ δ ι κ ή μ α ς ζ ω ή; Π ο ῦ κ α ὶ π ῶ ς μ π ο ρ ο ῦ μ ε ν ὰ ε ὐ ε ρ γ ε τ ή σ ω μ ε τ ο ὺ ς σ υ ν α ν θ ρ ώ π ο υ ς μ α ς; (...).

(Νὰ παρακινήσωμε τὰ παιδιὰ νὰ εἰποῦν παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωή τους, στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὸ δρόμο. Νὰ ὑποβοηθήσωμε τὴ σκέψι τους μὲ συγκεκριμένες ἰδέες: Λ.χ. πρόθυμοι στὶς ἐργασίες τοῦ νοικοκυριοῦ, γιὰ τὰ κορίτσια, βοήθεια στὰ ψώνια, στὸ συγύρισμα. Βοήθεια στὰ μικρότερα ἢ μεγαλύτερα ἀδέλφια. Προσφορὰ τῆς καλυτέρας θέσεώς μας, τοῦ καλυτέρου κομματιοῦ ἀπὸ τὸ γλυκό. Ἐξυπηρετικοί, ἀνεκτικοὶ πρὸς τοὺς συμμαθητάς μας. Νὰ δώσωμε ἕνα βιβλίο, ἕνα τετράδιο, ἕνα μολύβι, μιὰ ἄσκησι, ποὺ χρειάζονται. Πρόθυμοι νὰ παραχωροῦμε τὴ θέσι μας στὸ αὐτοκίνητο, νὰ βοηθήσωμε ἕνα τυφλό, ἕνα γέροντα νὰ μεταφέρῃ ἕνα βάρος, ὅταν περνοῦν τὸ δρόμο. Τὰ μάτια μας ἀνοικτά, γιὰ νὰ τρέχωμε, ὅπου ἠμποροῦμε νὰ βοηθήσωμε. Οἱ εὐκαιρίες εἶναι πολλές).

Νὰ χρησιμοποιοῦμε τὶς τόσες καθημερινὲς μικρὲς εὐκαιρίες. Πολλὲς φορὲς συγκινούμεθα ἀπὸ μεγάλα κατορθώματα ἀγάπης, ποὺ διαβάζομε καὶ σχεδιάζομε νὰ κάμωμε καὶ ἐμεῖς κάτι τέτοιο, ἐνῷ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὶς μικρὲς εὐκαιρίες ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Θεός. Ἂν ὅμως ἀπὸ τὰ μικρὰ δὲν ἀσκηθοῦμε, πῶς θὰ τὰ καταφέρωμε στὰ δυσκολώτερα; Ὅταν μαθαίνῃ κανεὶς ἕνα μουσικὸ ὄργανο, πιάνο, ἢ βιολί, πρέπει ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ μονότονες καθημερινὲς ἀσκήσεις, γιὰ νὰ συνηθίζουν τὰ δάκτυλά του καὶ τὸ αὐτί του. Ἂν δὲν τὸ κάμῃ αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ παίξῃ δυσκολώτερες μελῳδίες. Ἂν δὲν συνηθίζωμε τὸν ἑαυτόν μας νὰ χρησιμοποιῇ τὶς πολλὲς μικρὲς εὐκαιρίες, ποὺ παρουσιάζονται, γιὰ νὰ εἶ-

μεθα εὐεργετικοὶ στοὺς συνανθρώπους μας, ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσωμε νὰ κάμωμε κάποιο μεγαλύτερο καλό.

2. Ὁ Κύριος, ὅπως εἴδαμε, ἐχρησιμοποίησε τὴν θεία Του δύναμι, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνακουφίσῃ τὸν ἄνθρώπινο πόνο. Κι' ἐμεῖς ἂς ἐπιστρατεύσωμε δλες μας τὶς δυνάμεις, γιὰ νὰ κάμωμε τὸ καλό. Ποῖες δυνάμεις διαθέτομε ἐμεῖς; (...) Τὴν σκέψι μας, τὴν ὑγεία μας, τὶς γνωριμίες μας κ.λ.π. Πρέπει νὰ συνηθίσωμε νὰ θέτωμε τὸ μυαλό μας σὲ κίνησι.

Πολλὲς φορὲς βλέπομε ὡρισμένες ἀνάγκες καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως μᾶς φαίνεται, ὅτι δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε. Καὶ ὅμως! Ἐὰν ἐπιμείνωμε καὶ σκεφθοῦμε συστηματικώτερα, κάτι θὰ βροῦμε. Θὰ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς ἀναφέρω πολλὰ περιστατικά, ποὺ δεικνύουν τί εἶναι δυνατὸν νὰ κάνῃ ὅποιος ἀγαπᾷ πραγματικά. Θὰ περιορισθῶ ὅμως σὲ δύο πολὺ χαρακτηριστικά: Ἥρως τοῦ πρώτου γεγονότος, ποὺ συνέβη τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1960, εἶναι μιὰ τυφλὴ καὶ τοῦ δευτέρου ἕνας παράλυτος. Καὶ οἱ δύο σύγχρονοί μας. Ζοῦν στὴν Ἀθήνα. Θ' ἀπορήσετε ἴσως. Τυφλή, παράλυτος; Μὰ τότε, αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοὺς βοηθήσουν οἱ ἄλλοι! Καὶ ὅμως, ἀκοῦστε.

α) Ἡ Μαρία Καλ... αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά της, μαθαίνοντας γιὰ τὶς στερήσεις τῶν παιδιῶν τῶν ἐγκαταλελειμμένων χωριῶν μας, δὲν περιωρίσθη ἁπλῶς νὰ πῇ: «Τί κρῖμα! τὰ καῦμένα!», ὅπως κάνουν πολλοὶ ἀπὸ μᾶς. Ἐκάθησε, προσηυχήθη, ἔβαλε σὲ κίνησι τὸ μυαλό της καὶ κατέληξε στὸ ἑξῆς: Ἔγραψε μιὰ ἐπιστολὴ στὰ ἑλληνικὰ καὶ στὰ ἀγγλικά, τὴν πολυγράφησε καὶ τὴν ἔστειλε σὲ διαφόρους γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους καὶ σὲ πολλὲς ἐφημερίδες. Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε τὰ ἑξῆς: *(Χάριν ἐναλλαγῆς μπορεῖ νὰ τὴν διαβάσῃ ἕνας μαθητής).* «Εἶμαι μιὰ τυφλὴ ἐκ γενετῆς, νέα, 20 ἐτῶν. Δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτόν μου. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔμαθα γράμματα καὶ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ ἐργάζομαι ὡς τηλεφωνήτρια. Ἐπειδὴ γεύθηκα τὸν πόνο, αἰσθάνομαι ζωηρὰ τοῦ

ἄλλου τὴ θλῖψι καὶ τὴ στέρησι. Καὶ πιὸ πολὺ τῶν μικρῶν πτωχῶν παιδιῶν. Στὰ ὀρεινὰ καὶ σὲ ἄλλα ἄγονα μέρη τῆς Πατρίδος μας ζοῦν σήμερα παιδάκια, ποὺ πηγαίνουν ξυπόλητα στὸ σχολεῖο, μὲ ρουχαλάκια ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ παληὰ μπαλώματα... Γι' αὐτὰ τὰ παιδάκια σᾶς παρακαλῶ. Στεῖλτε μου τὰ παληὰ ρουχαλάκια καὶ παπουτσάκια τῶν παιδιῶν σας ἢ τῶν γνωστῶν σας, γιὰ νὰ ζεσταθῇ τὸ κορμάκι τους. Ἂν πάλι θέλετε νὰ τὰ στείλετε ἀπ' εὐθείας, γράψατέ μου νὰ σᾶς δώσω διευθύνσεις ὅσων παιδιῶν μπορεῖτε νὰ βοηθήσητε... Σᾶς παρακαλῶ ἀκοῦστε τὴ φωνὴ αὐτὴ γιὰ τὰ γυμνὰ παιδάκια.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ

Μαρία Καλ. Ἁγ. Ἀθανασίου 15, Ἀμαρούσιον».

Θέλετε ν' ἀκούσετε τ' ἀποτελέσματα; Αὐτὸ τὸ γράμμα ἐκινητοποίησε πάρα πολὺ κόσμο, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικό. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι ἄλλοι τῆς ἔγραψαν, γιὰ νὰ τῆς ζητήσουν διευθύνσεις, γιὰ νὰ στείλουν διάφορα εἴδη, ἄλλοι ἔστειλαν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἴδια, γιὰ νὰ τὰ διαθιβάσῃ αὐτὴ ὅπου ἐνόμιζε. Χάρις στὴν πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς κοπέλλας, 1200 παιδάκια διαφόρων πτωχῶν ἑλληνικῶν χωρίων ἐπῆραν διάφορα εἴδη ρουχισμοῦ, 550 δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἀπέκτησαν ἀπὸ ἕνα ὁλοκαίνουργιο ζευγάρι παπουτσάκια.

β) Νὰ καὶ ἡ δεύτερη ἱστορία. Ὁ Π. Στυλ. ἔμεινε ἀπὸ τὰ 19 του χρόνια παράλυτος. Στὴν ἀρχὴ ἔνοιωσε μεγάλη ἀπελπισία. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν μελέτη τῆς Ἁγ. Γραφῆς, τὴν συντροφιὰ ἐμπνευσμένων χριστιανῶν, ὄχι μόνο κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν ἰδικό Του πόνο, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ εὐεργέτης πολλῶν ἀνθρώπων.

«Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πιὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ ἐμένα», ἐσκέπτετο. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ γιὰ τοὺς τυφλούς. Ἔμαθε τὴν μέθοδο Μπράϊγ, τὴν γραφὴ τῶν τυφλῶν, καὶ ἤρχισε νὰ ἑτοιμάζῃ διάφορα κείμενα γι' αὐτούς. Ξέρει κανεὶς πῶς εἶναι αὐτὴ ἡ γραφή; (...) Μάλιστα. Κάθε γράμμα ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε στιγμές, ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται κάθε μιὰ μὲ εἰδικὴ βελόνα. Ὅμως καὶ πάλι δὲν ἐσταμάτησεν ἕως ἐδῶ ἡ ἀγάπη του. Ἦσαν τόσο ὀλίγοι αὐτοί, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν

ἀπὸ τὰ χειροποίητα βιβλία του. Ἔτσι, ἤρχισε νὰ βασανίζῃ τὸ μυαλό του, γιὰ νὰ ξεπεράσῃ τὸ πρωτόγονο αὐτὸ σύστημα γραφῆς. Καὶ πράγματι τελικῶς τὸ ἐπέτυχε. Ἀνεκάλυψε ἕνα σύστημα στοιχειοθεσίας καὶ ἐκτυπώσεως τῶν βιβλίων γιὰ τοὺς τυφλούς, ποὺ εἶναι μοναδικὸ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ διάφορα κείμενα: ἀπὸ τὰ ἀλφαβητάρια τοῦ Δημοτικοῦ ἕως πανεπιστημιακὰ συγγράμματα, καὶ νὰ ἐφοδιάζῃ μὲ αὐτὰ ἑκατοντάδες τυφλοὺς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Παραλλήλως, ἀπὸ χρόνια πολλά, διδάσκει τὴν γραφὴ τῶν τυφλῶν σὲ πολλούς, ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους μεγάλοι (π.χ. ἀπὸ τὸν πόλεμο ἢ ἀπὸ ἀτύχημα), καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ἄλλους, ποὺ θέλουν νὰ βοηθήσουν στὴν μετάφρασι βιβλίων γιὰ τοὺς τυφλούς. Στὶς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1958 ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τοῦ ἀπένειμε εἰδικὸ δίπλωμα γιὰ τὴν κοινωνική του ἐργασία.

Ὁ ἰσχυρὸς πόθος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ μιμηθοῦν τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος «διῆλθεν εὐεργετῶν» ἔθεσε εἰς κίνησιν ὅλες τὶς δυνάμεις τους φανερὲς καὶ κρυφὲς καὶ τοὺς ἐβοήθησε νὰ ὑπερνικήσουν ἐμπόδια καὶ δυσκολίες, ἀνυπέρβλητες γιὰ ἕνα συνηθισμένο κοινὸ μυαλό.

IV. Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ.

Ἂς ἀνυψώσωμε λοιπὸν καὶ μεῖς, παιδιά, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας στὸν Χριστόν, στὸν Ἐσταυρωμένο Ἀρχηγό μας, ὁ Ὁποῖος «διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος». Κι' ἂς σκεφθοῦμε τὸ χρέος μας. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ λεγώμεθα μαθηταί Του, ὅταν στεκώμεθα μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια μπροστὰ στὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Ἂς μὴ δικαιολογούμεθα, ὅτι δὲν ἔχομε τὰ μέσα νὰ βοηθήσωμε. Ἀποστομωτικά, μπροστά μας, παραδείγματα, ἂς μένουν οἱ μορφές, ποὺ ἀνεφέραμε προηγουμένως. Δὲν μᾶς λείπουν τ ἀμέσα. Ἡ διάθεσις μᾶς λείπει. Ὅταν αἰσθανθοῦμε καλύτερα τὸ χρέος μας, θὰ γίνωμε ἐφευρετικοὶ στὸ καλό.

Κυττάξατε. Ὁ Κύριος μᾶς παρακολουθεῖ. (*Ὁ Κατηχητὴς ἂς σταφῇ κι' ἂς δείξῃ τὸν Ἐσταυρωμένο*). Σὰν νὰ μᾶς

λέγῃ: «Μὰ ἐπιτέλους! Γιατί εἶσθε τόσο νωθροὶ καὶ βαρεῖς; Δὲν βλέπετε τὶς τόσες ἀνάγκες, ποὺ ὑπάρχουν τριγύρω σας; Δὲν σᾶς συγκινεῖ τὸ ἰδικό μου τὸ παράδειγμα; Ἐλᾶτε. Ἐλᾶτε κάτω ἀπ' τὸ Σταυρό μου. Προσέξατε τὶς πληγές μου. Κυττάξατε. Μερικὲς εἶναι νωπές. Τρέχουν πάλι αἷμα. Μοῦ τὶς ἀνοίγει κάθε τόσο ἡ ἀδιαφορία, ἡ σκληρότης τῶν δῆθεν ὀπαδῶν μου. Σεῖς ὅμως, σεῖς, πιὰ ξέρετε, ξέρετε ποιὸ εἶναι τὸ χρέος σας. Προχωρῆστε λοιπόν! Γίνετε εὐεργετικοὶ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ζοῦν κοντά σας. Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε «καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς»!